U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. K.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 991/2007 ze dne 20. 9. 2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2011 č. j. 8 Ca 345/2007 - 142,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2011 č. j. 8 Ca 345/2007 - 142, jímž bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku z kasační stížnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zvýšení výsluhového příspěvku. Městský soud tuto žalobu rozsudkem ze dne 26. 1. 2010 č. j. 8 Ca 345/2007 - 102 zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, aniž by zaplatil soudní poplatek. Městský soud ho proto usnesením ze dne 8. 3. 2010 vyzval k zaplacení soudního poplatku podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (položka 15 sazebníku soudních poplatků) ve výši 3000 Kč. Městský soud následně usnesením ze dne 4. 5. 2010, č. j. 8 Ca 245/2007 - 122 zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce a žalobce znovu vyzval usnesením ze dne 2. 9. 2010 k zaplacení soudního poplatku; současně ho poučil o následcích jeho nezaplacení. Žalobce však soudní poplatek nezaplatil. Městský soud proto usnesením napadeným kasační stížností řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl (zkráceně) toto:

Rozhodnutí městského soudu je účelové, zmatečné, nezákonné a protiústavní. Nebylo mu doručeno na jeho doručovací adresu, i když správné doručování písemností má pro soudní řízení zásadní důležitost. Městský soud porušil zásadu zákazu vzniku neodůvodněných rozdílů v rozhodování soudů a opakovaně porušil ústavní princip res iudicata – překážka věci již pravomocně rozhodnuté. Celé soudní a správní řízení bylo postiženo zákazem zneužití práva – zneužitím pravomoci veřejného úředníka, nesprávným úředním postupem, vydáváním nezákonných rozhodnutí. Vznesl námitku podjatosti proti soudcům s komunistickou minulostí s poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/2010. Poukazuje na knihu Vojtěcha Šimíčka: Právo jako bezpráví-tíživé dědictví v soudní síni a cituje z ní. Cituje rovněž z rozhovoru s místopředsedkyní Ústavního soudu JUDr. Wagnerovou s tím, že právní pozitivizmus v nacistickém Německu zavinil holocaust. Stěžovatel se dále věnuje problému korupce v České republice s tím, že je zde absence aplikace a demokratickým výkladem dotváření přirozeného práva soudci České republiky. Podle stěžovatele oprávněnost kasační stížnosti dokládá i nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2600/09: „Pokud jde o posouzení platnosti právního úkonu podle § 39 o. z., tedy přichází-li v úvahu možnost absolutní neplatnosti právního úkonu, je povinen se soud zabývat touto otázkou z úřední povinnosti.“ Podle stěžovatele žalobou napadená nicotná rozhodnutí byla vydána na základě jiného nicotného rozhodnutí. Dopis ředitele odboru archivu bezpečnostních složek žalovaného je důkazem, že celoživotní kariéru a profesní růst stěžovatele v rámci státní správy a samotný základ celoživotního úsilí stěžovatele úmyslně zlikvidovali zákonem o zločinném komunistickém režimu č. 198/1993 Sb. Další část kasační stížnosti stěžovatel věnuje zločincům StB. Stěžovatel podotýká, že je nesporné, že jeho účelové převedení z funkce právník do podatelny na základě padělané a následně skartované zdravotní dokumentace bylo od samého počátku úmyslným, dosud nepotrestaným, politickým zločinem proti lidskosti, dle čl. 7 Římského statutu. Stěžovatel poukazuje na posudkové zhodnocení posudkové komise, podle něhož nebyl občanem se změněnou pracovní schopností, nejednalo se o osobu zdravotně znevýhodněnou a jeho zdravotní stav byl a je odpovídající normě. Stěžovatel v tom spatřuje důkaz zločinu proti lidskosti, spáchaný úředníky Ministerstva vnitra a nomenklaturními soudci justiční mafie. Stěžovatel na závěr cituje z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 3168/09: Proto je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu, a není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu.

Stěžovatel požádal o zrušení kasační stížností napadených nicotných rozhodnutí, ustanovení advokáta Mgr. Němce, veřejné projednání věci a přiznání náhrady nákladů správního řízení.

Nejvyšší správní soud netrval na tom, aby byl uhrazen soudní poplatek za tuto kasační stížnost a aby byl stěžovatel zastoupen advokátem, protože ve svém důsledku by to znamenalo jen další řetězení problému (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 43/2007 - 77 ze dne 13. 9. 2007, dostupný na www.nssoud.cz). O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil takto:

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, který

v § 9 odst. 1 stanoví, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou k tomu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Městský soud tedy zastavil řízení o kasační stížnosti podle shora uvedených ustanovení. Je-li podána kasační stížnost proti tomuto usnesení, musí stěžovatel tvrdit nezákonnost tohoto rozhodnutí o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatel musí uvést konkrétní skutečnosti (stížní body), z nichž dovozuje, že napadené usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku je nezákonné (typicky by se jednalo např. o stížní bod, v němž stěžovatel tvrdí nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku proto, že ve skutečnosti soudní poplatek včas zaplatil). Z obsahu kasační stížnosti, jak byl zkráceně reprodukován, však nevyplývá, že by stěžovatel uvedl byť jen jediný stížní bod, kterým by napadal usnesení městského soudu o zastavení řízení. K tomu nutno poznamenat, že Nejvyšší správní soud není oprávněn za stěžovatele domýšlet důvody (stížní body) kasační stížnosti.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103. Právě taková situace nastala v projednávané věci (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost, je-li kasační stížnost podle tohoto zákona nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se kasační stížnost jako nepřípustná odmítá.

Poznamenává se, že Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkou „podjatosti soudců s komunistickou minulostí“ již proto, že stěžovatel ani neuvedl, ve vztahu ke kterým soudcům tuto námitku vznáší.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu